

eius instituti ordines, ob promerendi facilitatem, nō tam passim, quā oportune, atq; etiam cum rerum, temporum, personarum delectu. Accedit harū rerum ornamentum, sermonis lepos, urbanitasq; lauta & elegans, ac sine loquacitate facunda. Omnino si nosse hominem cōperis, dices genium habere illum ad eam sectam uitæ. Scribam ad eum breui, ut intelligat quā gratum mihi, tibiq; sit id quod hactenus fecit. Quanquam in ea re ut nihil mihi penē uendico, qui paucis ad eum scripserim, sic non esse puto, quod magnopere mihi ipse imputet: quē certo scio operam tibi magis, quā mihi præstare uoluisse. Diui approbent, quod ille inceptauit. Vale.

GVLIELMVS BVDAEVVS IOANNI
PICARTO S. P. D.

Antæ tibi curæ rerum esse mearum summā uideo, ut ad singula momenta, rerumq; inclinationes oculos, aureisq; circumagas: ad omnem auram spei animum erectum habeas, mihi mox quippiam ut boni aut ore festiuo, aut literis iucundioribus nuncies. Quē animi tui affectū in epistolis tuis expressum ita agnosco, atq; si trans tua præcordia introspicere mihi datum esset, quid intus sit conditum. Quare etsi in eum gradū constantiæ euasisse me spero, post multa incommoda, in quibus aliquantisper cum fortuna sum conflictatus, ut iam mihi longius circumspectare non necesse sit, quā quantum fines patrimonij mei patent, nō leuiter tamen me pepulit lætū istud augurium, quod extemplo acceptū gestiens ad me detulisti. Nō quod ad rationū mearū cōstitutionē, aut illud, aut aliud huiusmodi, & ab ea cœli parte captum, pertinere posse putē, sed ueræ, germanæq; amicitia imaginē in te mihi amittino, exosculor & amplector. In tuēda uero amicitia

nostra, nō illa quidem generis ppinquitate tam cōstituta
 & cōfirmata, q̄ eximia quadā bñuolentia, familiaritatisq̄
 necessitudine, nō usu sed iudicio, nec cōsuetudine, sed de
 lectu cōtracta, ut nō ausim ipse dicere ex æquo me tibi exa
 hibitione officij, humanitatisq̄ respondere, gratificandiq̄
 comitate opportuna atq̄ in fonte: ita suppuderet me fate
 ri tecum paria non facere in uicissitudine charitatis, quæ
 corde quidē ipsa non ore, non uerbo, sed uoluntate presta
 tur, & rependitur. Cuius rei etsi fidei satis tibi argumētis
 factum esse, documentis q̄ haud obscuris cōfido, qui nil te
 rerum mearum celare solitus sim: quas quidem certe ius
 amicitia iuratissimæ cōmunicandas esse sanciat & prescri
 bat: tamen quo impendio magis fiducia tuā confirmē, opi
 nionemq̄ alijs faciā, quæ nulla uel ætate obliterari, uel su
 spicione labefactari possit, certū est mihi pignus quoddā
 tibi dare haud impar ipsi fidei. Siquidē amicitie nostræ te
 stimonium literis meis consignatū, posteritatis memoriæ
 mandare constitui, nisi quid mihi interim acciderit: inter
 eaq̄ monumenta consecrare (qualia erunt cunq̄) quibus
 in ipsis incidam utcunq̄ memoriā cultarum à me amici
 tiarum. Vnde olim fortasse tui, mei q̄ nepotes exolescen
 te cognatione, coniunctionis tamē animorum mentionē
 instaurabunt, & tanquam tesseræ amicitia repetent, &
 agnoscent in multas ætates pennaturas. Nam Franciscus
 & Christophor⁹ tui, cū meo utiq̄ Dracone & Gulielmo,
 traditā à nobis colent per manus amicitia, ab ineuntibus
 ipsam ætatulis coalitam, nostræq̄ (ut opinor) æmulā & sup
 parē. Proinde qua de re ad me scribis, amice me admonēs
 ne iacere in obliuione sinam id, quod à te repetij, de ea re
 p̄ me licebit in oculū utrumuis (quod dicit) ut dormias: nā
 id accuratū tibi reddā primo quoq̄ tēpore, si semel contra
 ctauero, quæ mihi antiquissima nūc est cura: tãetsi multa
 me circūstant inceptata otio meo imminētia, manūq̄ mihi

iniiciunt stilo superfedenti. Reliqua mox coram ut spero, id est post natalem naturæ nostræ reuiuifcentis, quam Pascham appellam⁹. Audiui de Maino liberos tuos iam meliuscule, ac propè confirmata esse ualetudine: quod ut mihi fuit iucundum, ita ex aduerso penè flebile: quod eo die primum rescui fratrem meum, & nonnullos meos necessarios grauius ægrotare: cum interim tres nuncios ab urbe habuerim. Saluta mihi Franciscum & Christophorum, cum prius matrem salutaueris. Literis Christophori nunc non uacat ut rescribam. Vale. E Marliano meo, Sexto Calendis Martias.

GVLIELMVS BVDAEVVS LV
DOVICO VIVI S.

Literas unas accepi tuas Calendis Decembribus scriptas: alteras Pridie Calend. Apriles. Præterea nullas ab eo quidē tempore. Quare nolim ut mihi succenseas, si expectationi tuæ nō satisfeci. Posterioribus literis fateor me iure à te taxatum, qui in longa satis epistola omnia potius scripserim, quàm id quod maxime cupiebas. In causa fuit, quod cum in promptu nō haberem quid ea de re censerem, de qua tu me sententiam rogabas, id argumentum scribendi non libens arripui. Ipse uero ne nunc quidem habeo, quid dignum expectatione tua scribam, nisi in sententiam tuam pedibus eam. Sed uerebar ne id tu non tam iudicij, quàm causificationis atq; inertie esse interpretarere. Itaq; cum aliud animo, stiloq; tum agitarem, uel id memoria mihi excidit, uel eo additamento extendere epistolæ magnitudinem iustam nolui: quod mihi non satisfacturū postulationi tuæ uidebatur. Nunc quando iterum appello, necesse est ut dicam quod sentio.

ἢ τὸ ἀπόρημα δὲ σὺν πρὶ
τῷ ὑποθέσει